

AGARDA LONGA AO SOL

Axotou as moscas, que lle picaban na cara. Despois moveuse na cadeira e ficou, outra vez, cos ollos fixos na casa branca de enfronte.

Oía os ruídos da rúa, que lle chegaban monotónos, obsesivos. Voces, coches, motos. E os martelazos con son a ferro do taller mecánico.

Serían as seis e media. A sombra da casa branca aínda non baixara da acera.

Pola mañá estiveron os netos para felicítalo. Comeron todos xuntos. Aínda non hai dez minutos que se foron.

Durante a comida houbo cantos, bailes. Xa se sabe. El tivo que apagar as oitenta velas da tarta. —Vaste cansar—dicíanlle.

—Pois mira que cando teña que apagar as cen... As cen... Dicíano por dicilo. Pero as suas voces soaban a falso. Ninguén agardaba que el chegase aos cen anos. Nin seguera a pequena Ana, a limpa Ana, cría o que dicía:

—Ti hás chegar aos cen. Xa verás.

Agora oía as voces dos pequenos que xogaban debaixo do balcón.

Todos os días durmía a sesta. Pero hoxe non se quixo deitar. Prefería estar no balcón, ao sol, á luz clara daquel ceo azul. E escoitar a cidade. Escoitar algunha música que chegase de lonxe.

Cando vivía ela, sentaban xuntos e falaban da xente que pasaba. Xente descoñecida. E pasaban as tardes. As longas tardes do verán.

Ela morreu hai dous anos. Apareceu morta na cama, unha maná de maio.

A verdade, sentiu a morte dela. Pero lembraba con certa ledicia aqueles días: o entrar e saír da xente que lle estreitaba a man e que lle dicía aquelas palabras, sempre as mesmas. Por varias veces lle veu á cabeza o pensamento de que fora feliz naquelas horas. Pero non o quixo pensar. Parecíalle unha pequena monstruosidade.

Lembraba tamén os días que seguiron. Xuntábase toda a familia alí, na sala grande do piano, a falar, a ler. A neta Ana, a doce Ana, xogaba con el. Preguntáballe cousas. E el ía respondendo a todo sen se cansar endexamais.

Pero chegou o verán. Agora ían todos á praia ou de merenda e volvían tarde. Na casa non se paraba coa calor. Marchaban. El quedaba sentado na súa cadeira, no balcón, agardando a noite.

Gustáballe aquela tristeza que se lle metía no corpo co caer da tarde, cando se acendían as primeiras luces na rúa. Gustáballe aquel irse apagando dos ruidos, das voces, dos berros dos nenos. E sentir o fresquiño a iso das nove e media, que e cando o veñen buscar para a cea.

Vén sempre a vella Susa, a boa criada de sempre. E lévao collido do brazo, mentres el se apoia no bastón.

O ano pasado aínda se valía so. Pero polo nadal caeu polas escaleiras abaixo e partiu o espiñazo. Desde entón quedou inútil. Érguese as doce. Vén a Luísa, a filla loira, a vestilo. Despois axúdao a ir ata o balcón. E alí queda deica a hora do xantar. Ao rematar, dorme a sesta.

Dorme para acurtar a tarde.

A sombra chega agora ao medio da rúa. Son as sete. Oe ruidos de pasos no interior da casa e escoita un pouco. Debe ser

a vella Susa. Por un instante pensou que sería o Milo. Cando cesaron os pasos berrou:

—¡Milo!

Non respondeu ninguén. Ficou todo en silencio.

O Milo é o neto mais grande. Ten vinte anos e estuda medicina. Agora, nas vacacións, vén case que todas as tardes por aquí, a falar co avó. Chega a iso das oito e vaise ás nove e média. Hoxe ao rematar o xantar, díxolle:

—A tarde, veño.

Agarda que veña. O día para el non e máis que esa hora e media, de oito a nove e media, na que fala co Milo.

O Milo lelle o periódico e cóntalle as cousas que fai ala, na universidade.

As moscas moléstano moito. Às veces pon o pano na cabeza para tórnalas. Pero enfádase a Luísa. Di que o ven desde a casa de enfronte e que non está ben. Pero hai días en que estes bichos se fan insoportables. Pican como águllas.

Pasa unha moto e fai moito ruído. Quédase oíndo durante un bo anaco de tempo. Vese no aire o resplandor da soldadura autóxena, no taller mecánico. E óese o chisporroteo.

Uns rapaces pasan debaixo do balcón tocando unha harmónica.

Escóitase dentro da casa unha porta que se abre. É a porta da habitación da Luísa. Despois óense uns pasos polo tránsito e outra porta que se abre e que se pecha por dentro con pasador. E a porta do cuarto de baño. Estarase peiteando a Luísa.

O ceo é agora vermello. Ao lonxe, mirando por riba do tellado do bar de enfronte, que queda á dereita do balcón, vese unha pequena nube. Ten a figura dun elefante.

Ábrese a porta do cuarto de baño. Os pasos da Luísa vanse achegando ao balcón.

—Vou buscar o Ramiro. Imos ao baile do Club.

Dalle un bico e vaise.

El fíca un momento en silencio, case que sen respirar, para oír os pasos da Luísa, que vai baixando as escaleiras. Despois sente o pisar, xa diferente, no portal, e logo na rúa, distinto tamén. Desde que se foi a Luísa, cada vez que oe pasos na acera, debaxco do balcón, el pensa se será o Milo. escoita un instante. Pasan de longo. Non é.

Os do taller mecánico corren a porta. É a hora de pechar. Pouco a pouco van pechando todos os comercios. Por uns segundos a rúa queda en silencio. El rebólese na cadeira, nervioso, ata que pasa un coche e desaparece o silencio.

A tarde vaise apagando. Alguén canta, lonxe, e a súa voz chega ata o balcón. De aquí a pouco acenderán a televisión no bar de enfronte.

El agarda ao Milo, contento. Chegaría unha música leñe, triste, para facelo chorar. Para lle facer derramar esas bágoas pequenas que nin sequera saen dos ollos.

Soa o teléfono.

El non se pode erguer. Berra:

—¡Susa...!

—Xa...

Afina o oído. A Susa fala. Colga deseguida e diríxese ao balcón.

—Era o señorito Milo.

—Ah...

—Di que non pode vir, que está invitado a ir ao cine.

No bar de enfronte acenderon xa a televisión.

Acendéronse tamén as primeiras luces na rúa.

Alguén pasa por debaixo do balcón cun transistor a toda voz.

Escóitase unha vella canción.

Carlos Casares